

1r PREMI CATEGORIA JOVE

AINA FULLANA LLUM

SALADA I SALVADA

I un dia va arribar l'agost i, encara que a partir de llavors la meva vida va seguir sent un caos, va ser diferent. M'havia caducat el carnet d'identitat, així que vaig decidir aniria en prest a la policia per a renovar-lo. A les sis i mitja del matí ja feia cua i vaig poder ser de les primeres en entrar. Devia fer anys que no em despertava tan prest. A les set i quart ja era a fora i no sabia a on anar ni què fer. El que em feia més ganes era anar a la platja, però hi havia d'anar sola? Mai no ho havia fet. "Ho provaré", vaig pensar. "I si no m'agrada, tornaré". Vaig anar a casa, em vaig posar el bikini, vaig agafar L'art d'estimar i vaig partir cap a Cala Mirall. Abans de les vuit hi vaig arribar i, com esperava i desitjava, no hi havia ningú. Durant uns segons vaig observar, des de dalt, tota la cala, vaig espirar les mates verdes i les roques nues i vaig sentir la frescor marina del matí d'un estiu molt calorós. Vaig baixar i em vaig col·locar a una roca que tenia una mica de forma, que semblava mínimament còmoda per a encaixar-hi el meu cul i la meva esquena. Vaig deixar la bossa i em vaig treure el vestit, vaig escollir amb calma la roca que em faria de trampolí i, quan hi vaig ser a damunt, els dits del peu nuus que guaitaven cap a la mar blava i verda i cel i transparent, em vaig desfer els sostenidors, deixant-los caure ran els peus, i em vaig llançar a l'aigua sense pensar-m'ho dues vegades. I vaig nedar molt, cap a l'horitzó, cap a l'infinit desert, cap a la mar fonda i solitària. Vaig nedar sola, amb la mar gran i profunda com a únic testimoni, que m'acollia i m'abraçava i em bressolava, calmada, serena, imponent. Em feia una mica de por, entregar-me als seus braços freds, sola, sense ningú que em pogués salvar si aquests braços m'engolien. Però precisament aquesta por era el que em conferia aquella sensació, aquella cosa... La llibertat. Quan començava a tenir els dits arrugats i els llavis salats, vaig tornar a baix de la meva roca trampolí i vaig pujar escalant fins a la meva roca butaca. No sabia quina hora era però el sol ja començava a escalfar, a ser d'agost. Em vaig ajeure a la roca càlida, banyant-la tota, i la vaig sentir amb tot el meu cos gairebé nuu. De cara al sol, vaig aclucar els ulls i, a poc a poc, em vaig anar fonent amb la roca, em vaig anar tornant aire i gotes de mar, vaig esdevenir un raig de sol calent i lluminós. I així, xuclant l'energia del sol i de la mar i de les roques i de les mates, vaig aprendre que sola, o amb mi mateixa, també podia estar bé.

També sabia estar-hi i hi estava i no calia donar-hi voltes. Quan els cabells ja no em degotaven i la pell em cremava deliciosament, va començar a arribar gent. Primer, un home major amb un canet blanc i pelut. Es van ficar dins l'aigua i no els vaig veure en una bona estona. Mentrestant, vaig treure L'art d'estimar i em vaig submergir en les seves pàgines beixes d'eternitat (el m'havien prestat i no estava gaire nou). I encara va arribar més gent: una parella de joves i una nena i una mare. Sorprenentment, a mi em va ser indiferent: jo vaig continuar damunt la meva roca butaca, concentrada en la lectura, amb els pits a l'aire. Fins que algú va demanar "quina hora és" i algú li va contestar "les dotze i mitja" i jo vaig pensar "és hora de tornar a casa", i vaig tornar. I

vaig somriure durant tot el camí i per la carretera vaig cantar totes les cançons que sonaven per la ràdio, com solia fer abans. I durant tot el dia vaig sentir la meva pell salada i daurada de sol i els meus cabells arrissats i frescs de mar. I el vespre, dins el llit, abans d'adormir-me, em va entrar una espècie de curiositat. I em vaig tocar. Per primera vegada. Què era allò? No ho sabia i a la vegada sí: allò era jo. I jo em podia agradar. I em podia tocar i abraçar i em podia imaginar i em podia crear i recrear i explorar i assaborir i sentir i podia explotar. I era meravellós. Era meravellosa, jo.

PSEUDÒNIM: ÀNIA LLUM